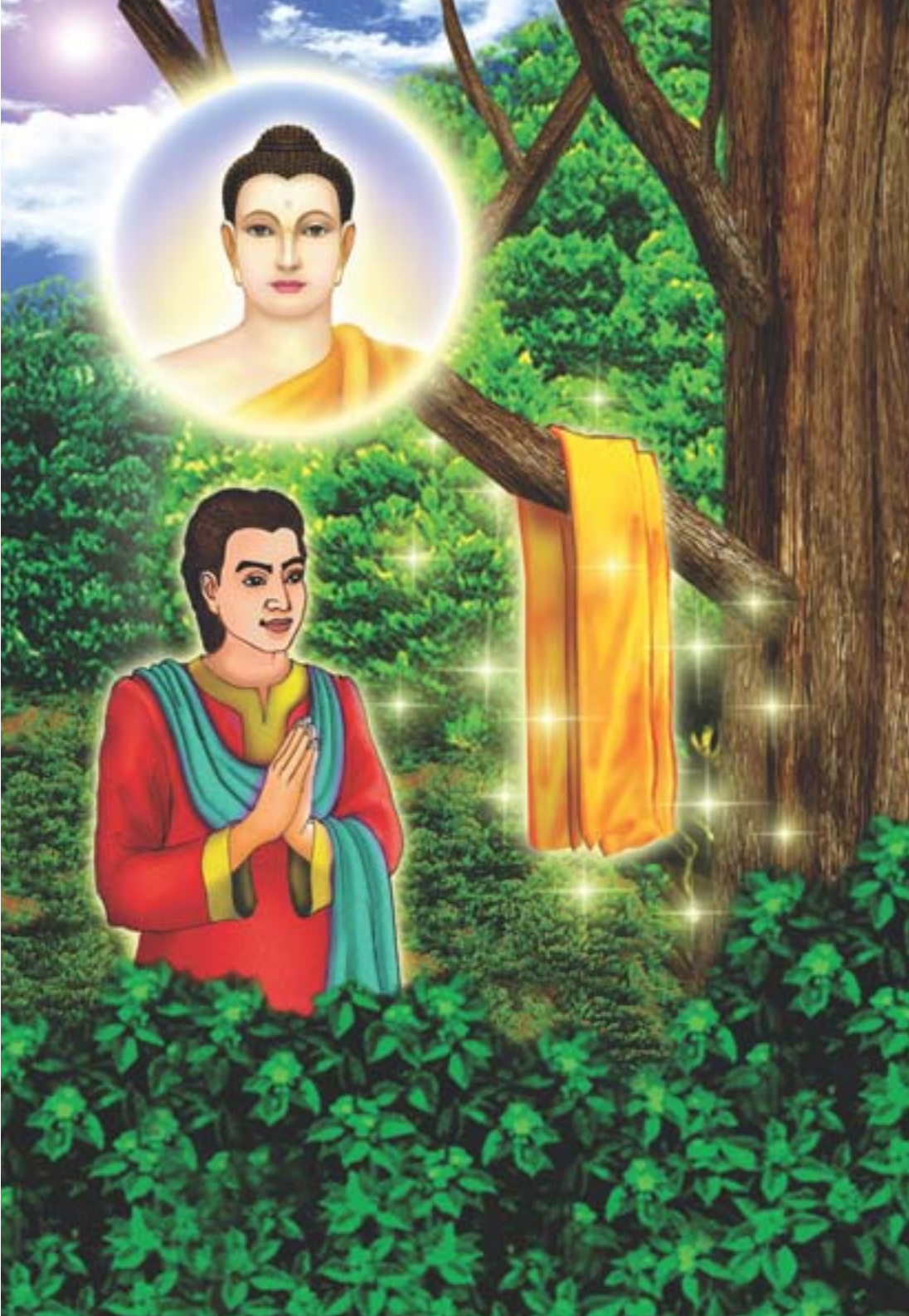

ใจที่เลื่องไส ปีตอบายภูมิ

ธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน สำเร็จ
แล้วด้วยใจ ถ้าบุคคลมีใจที่ผ่องใส จะกล่าวอยู่หรือว่ากระทำอยู่
ก็ตาม สุขย่อมไปตามบุคคลนั้น เหมือนเงาตามตัวฉะนั้น

ใจที่เลื่อมใสปิณฑบายภูมิ

๓๓๕

ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ คือ ทางสายกลาง เป็นทางเอก
สายเดียวที่จะนำพาทุกๆ ชีวิตไปสู่อายตณนิพพานได้ พระอริย-
เจ้าทั้งหลายที่ท่านหยุดใจได้สนิท มีดวงตาเห็นธรรม ท่านก็
ดำเนินจิตเข้าไปสู่ภายใน โดยผ่านศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี้
การที่เราจะเข้ากลางของกลางภายในได้อย่างไม่มีอะไรติดขัดนั้น
ใจของเราจะต้องเกลี้ยงเกลา โดยไม่ติดอะไรเลยในโลกนี้ มอง
โลกด้วยภาวะแห่งจิตที่เป็นปกติเป็นกลางๆ และใช้ชีวิตอย่างมี
คุณค่า ด้วยการนำจิตของเราเข้าสู่เส้นทางสายกลางภายใน
ตามรอยของพระอริยเจ้าทั้งหลายให้ได้ จนกว่าจะได้บรรลु
วัตถุประสงค์ของชีวิต

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“มโนปุพฺพพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา
มนสา เจ ปสนฺเนน ภาสติ วา กโรติ วา
ตโต นํ สุขมเนวติ ฉายาว อนุปายินิ

ธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน สำเร็จ
แล้วด้วยใจ ถ้าบุคคลมีใจที่ผ่องใส จะกล่าวอยู่หรือว่ากระทำ
อยู่ก็ตาม สุขย่อมไปตามบุคคลนั้น เหมือนเงาตามตัวฉะนั้น”

พระคาถานี้ เราต่างเคยได้ยินได้ฟังกันบ่อยๆ เป็นพระคาถา
ที่พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า ทุกสิ่งทุกอย่างนั้น เริ่มต้นที่ใจ

ใจที่เลื่อมใสปิณฑบายภูมิ

๓๓๖

ใจเป็นใหญ่ หากมีใจที่ผ่องใสแล้ว ความคิด คำพูด การกระทำ ก็
จะดีงามตามไปด้วย และเป็นทางมาแห่งมหากุศลที่ไม่มีประมาณ
เพราะฉะนั้นนักสร้างบารมีที่ประสบความสำเร็จเมื่อครั้งในอดีต
เมื่อย้อนกลับไปดูประวัติของท่านเหล่านั้นแล้ว จะพบว่า ทุกๆ
ท่านล้วนมีจิตใจที่ผ่องใส เลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
*เหมือนประวัติการทำความดีของ **พระสุลัญญกอรหันตเถระเจ้า**
ซึ่งท่านเป็นผู้หนึ่ง ที่มีมุมมองแตกต่างจากผู้อื่น รู้จักจับแง่คิด
ด้วยใจที่ผ่องใส จึงทำให้ท่านได้บุญพิเศษกว่าคนอื่นๆ เรื่องราว
ของท่านมีอยู่ว่า

ตอนที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร พระสุลัญญก-
เถระก็เป็นดังเช่นบุคคลทั่วไป ซึ่งบางภพชาติที่ได้สร้างบุญไว้
ในพระพุทธเจ้าพระองค์ก่อนๆ บุญก็ส่งผลให้ไปเกิดในสุคติโลก
สวรรค์ เสวยทิพยสุข แต่มีบางชาติที่ขาดการสร้างบุญ ผลออกไป
ทำบาปอกุศล อกุศลกรรมนั้นมีผลแผ่ตร้อน ก็ต้องไปชดใช้กรรม
ในอบายภูมิ ชีวิตมีขึ้นมีลงเช่นนี้ตลอดเวลาที่เวียนว่ายตายเกิด

จนกระทั่งมาถึงสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า
ติสสะ เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ในยุคนั้นก็นับว่า เป็นยุคที่โลก

ใจที่เลื่อมใสปิณฑายภูมิ

๓๓๓

สว่างไสวด้วยแสงแห่งธรรม มีผู้ไปสรวรรคนิพพานกันมากมาย เพราะพระตีสสสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้มีพระมหากุณาธิคุณ ได้เสด็จจาริกไปทั่วพื้นชมพูทวีปทรงประกาศพระสัทธรรม ได้แสดงธรรมที่ละเอียดลึกซึ้ง งดงามทั้งเบื้องต้น ท่ามกลางและเบื้องปลาย ยังผู้ที่หลงผิด ให้กลับมาเป็นสัมมาทิฐิ ทรงแสดงธรรมได้แจ่มแจ้งเหมือนหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง

ในยุคนั้น พระสุลัญญกเถระบังเกิดในตระกูลมีชื่อเสียงตระกูลหนึ่งเมื่อเจริญวัยขึ้นได้ฟังคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตรัสให้เห็นภัยในวัฏสงสาร และอานิสงส์ของการทำใจให้เลื่อมใส ท่านเกิดศรัทธาอย่างยิ่งจึงคิดว่า เวลาชีวิตของมนุษย์นี้ ประเดี๋ยวก็วันประเดี๋ยวก็คืน ควรที่เราจะรู้จักจับแง่คิดในการเอาบุญ รู้จักระวังไม่ให้อกุศลบังเกิดขึ้นในใจ ตั้งแต่นั้นมา ท่านตั้งใจสำรวมระวังตลอดเวลา ไม่ให้อกุศลทั้งหลายเข้ามาในใจของตน

วันหนึ่ง หลังจากที่พระบรมศาสดาเสด็จจาริกไปประกาศพระสัทธรรม อุบาสกได้เดินทางไปทำกิจบางอย่าง ขณะนั้น ท่านมองเห็นผ้าบังสุกุลจีวรของพระผู้มีพระภาคเจ้า คล่องที่ปลายไม้หากเป็นผู้อื่นก็คงคิดว่านี่เป็นผ้าสีเหลืองธรรมดาๆ เท่านั้น ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรเลย แต่อุบาสกผู้มีปัญญาไม่ได้คิดอย่างนั้น เพียงแค่เห็นผ้าบังสุกุลโบกสะบัดที่ปลายไม้ ใจก็

ใจที่เลื่อมใสปิดอบายภูมิ

๓๓๘

น้อมไปถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าคิดว่า โองามจริงหนอ ผ้าผืนนี้เป็นผ้าของผู้ที่หมดสิ้นอาสวกิเลส ไม่ใช่ผ้าธรรมดาทั่วไปที่จะบังเกิดขึ้นในโลกนี้ง่าย ๆ แต่นี้เป็นธงชัยของพระอรหันต์ คิดเช่นนั้นแล้ว ท่านจึงทำสักการะกราบไหว้บูชาด้วยดอกไม้ทันที

ด้วยบุญที่ท่านทำสักการบูชาผ้าบังสุกุล ส่งผลให้ไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ได้เสวยเทวสมบัติและมนุษย์สมบัติยาวนาน จนมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ มีบารมีเต็มเปี่ยม ก็กลับลงมาเกิดในเรือนที่เพียบพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ เมื่อท่านเกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนาก็ออกบรรพชาประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่นานนักก็ได้เป็นพระอรหันต์ และเมื่อย้อนดูบุญกรรมของตน ก็ยิ่งทำให้เกิดโสมนัสถึงกับเปล่งอุทานว่า

“เราได้เห็นผ้าบังสุกุลจีวรของพระบรมศาสดาห้อยอยู่บนยอดไม้ แล้วได้ประนมอัญชลีไหว้ผ้าบังสุกุลจีวร ด้วยบุญในครั้งนั้น ในกัปที่ ๙๒ แต่กัปนี้ เราไม่รู้จักทุกคติเลย ในกัปที่ ๔ แต่กัปนี้ เราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิจอมกษัตริย์ พระนามว่า **ทุมพระ** ครอบครองแผ่นดิน มีสมุทรสาครทั้ง ๔ เป็นที่สุด มีพละมาก คุณวิเศษเหล่านี้ คือ ปฏิสัมภิทา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ เราทำให้แจ้งชัดแล้ว นี่เป็นผลแห่งสัญญาในผ้าบังสุกุลจีวร”

นี่เป็นเรื่องราวของพระอรหันตเถระเจ้าที่มีนามว่า สุล์ญ-

ใจที่เลื่อมใสปิณฑายภูมิ

๓๓๕

ถูกเถระ ที่ท่านได้ประสบผลแห่งบุญอีกด้วยใจที่ผ่องใส รู้จักจับ
แง่คิดในการสร้างบุญ เพียงแค่เห็นผ้าบังสุกุลสีเหลืองๆ เท่านั้น

ยังมีเรื่องราวทำนองคล้ายๆ กันอีกเรื่องหนึ่ง ขอถือ
โอกาสนำมาเล่าเพิ่มเติม จะได้มีแง่คิดมุมมองที่ดี และจะได้มี
กำลังใจสร้างบารมี ทำให้เลื่อมใสกับเนื่อนาบุญอันเลิศ เป็น
เรื่องราวของ **พระฐิตัญชลียเถระเจ้า** ซึ่งเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง
ในสมัยพุทธกาล ท่านมีประวัติที่น่าสนใจมาก เรื่องของท่านมีอยู่
ว่า ในกาลแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า ดิสสะ องค์เดียว
กันนั่นเอง ภพชาตินั้น พระเถระได้บังเกิดเป็นนายพราน ต้อง
ลำบากยากแค้นตั้งแต่เกิด อาศัยอยู่ในป่า ไม่มีโอกาสได้พบปะ
ผู้คนเท่าใดนัก วันๆ ได้แต่สร้างบาปอกุศล ฆ่าสัตว์ทุกวัน ไม่เคย
ขาดเลยแม้แต่วันเดียว

ใกล้รุ่งวันหนึ่ง พระบรมศาสดาทรงตรวจดูสัตว์โลก เห็น
นายพรานเข้ามาในข่ายพระญาณ ทรงรู้ว่า พรานผู้นี้ จักสิ้นชีวิต
ภายในวันนี้ พระพุทธองค์จึงเสด็จไปอนุเคราะห์ ขณะนั้นเอง
พรานกำลังนั่งพักผ่อนหลับนอนอยู่เพียงลำพัง เห็นพระผู้มี-
พระภาคเจ้าเสด็จมา ท่านประณมอัญชลีด้วยความเลื่อมใส
อาราธนาให้พระพุทธองค์เสด็จมาประทับบนเครื่องลาด เพื่อ
หลับนอน พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเปล่งฉัพพรรณรังสี รุ่งเรือง

ใจที่เลื่อมใสปิโตบายภูมิ

๓๔๐

ด้วยพระลักษณะ ๓๒ ประการ และทรงงดงามด้วยอนุพยัญชนะ ๘๐ ประการ

พรานเห็นดังนี้แล้ว เกิดมหาปีติ กระทำการนอบน้อม กราบถวายบังคมพระพุทธรองค์ในขณะที่ตนกำลังยืนตากฝน ทันใดนั้น กรรมเก่าตามมาทัน ฟ้าได้ผ่าลงมาที่ตัวนายพรานนี้ อย่างเต็มที่ ทำให้ถึงกับล้มลงทันที แต่มหาปีติที่ได้พบพระบรม- ศาสตายังไม่สิ้น ทำให้ยังมีสติอยู่ และก่อนที่จะวิญญานจะออกจาก ร่าง นายพรานระลึกถึงพระพุทธรเจ้าเป็นอารมณ์ กระทำอัญชลี อีกครั้งหนึ่ง แล้วก็หมดลมตรงนั้นเอง

เมื่อละจากโลกนี้ไป บุญส่งผลให้ไปเสวยสุขอยู่บนสวรรค์ ด้วยอานุภาพที่มีใจผ่องใสก่อนละโลก และตั้งแต่นั้นมาในกัปที่ ๙๒ แต่กับนี้ ท่านไม่ต้องไปอบายภูมิเลย ไม่รู้จักทุกข์ ในกัปที่ ๕๔ แต่กับนี้ ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิมีพระนามว่า **มิกเกตุ** ทรงสมบุรณ์ ด้วยแก้ว ๗ ประการ ครั้นมาถึงสมัยพุทธกาลนี้ ท่านได้กลับ ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ สุตทำยก็ได้ออกบวชในพระพุทธศาสนา ไม่นานนัก ท่านได้บรรลุมรรคเป็นพระอรหันต์ สมบุรณ์ด้วย คุณพิเศษเหล่านี้ คือ ปฏิสัมภิทา ๔ วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖

เราจะเห็นว่า ใจที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย สามารถปิโต บายภูมิ ใครก็ตามที่มีใจผ่องใส ฉลาดในการจับแ่งคิดที่

ใจที่เลื่อมใสปิณฑายภูมิ

๓๔๑

เป็นบุญเป็นกุศล วางใจไว้กับทักษิณบุคคล คือ พระพุทธเจ้า
พระธรรม และพระสงฆ์ ไม่ได้คิดบั่นทอนโอกาสที่ติงามของตน
แต่รู้จักไขว่คว้าเอาบุญในทุกสถานการณ์ ดังเช่นพระเถรเจ้า
ทั้งสองรูป ที่นำมาเล่าเป็นตัวอย่างให้พวกเราได้ศึกษากัน ดังนั้น
หากเราทำใจให้ผ่องใสได้ในทุกๆ สถานการณ์ไปจนตลอดชีวิต
ของเรา เท่ากับว่าเราได้สมบัติใหญ่ยิ่งกว่าสมบัติทั้งหลาย ทั้งที่
เป็นโลกียะและโลกุตตรสมบัติติดตัวไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม

